

Universitat Rovira i Virgili

Investidura com a doctor honoris causa
del professor Ramon Gomis de Barbarà

Sessió acadèmica extraordinària,
31 de març de 2017

Investidura com a doctor honoris causa del professor Ramon Gomis de Barbarà

Sessió acadèmica extraordinària,
31 de març de 2017

Universitat Rovira i Virgili
Tarragona

Discurs d'investidura: © 2017 by Ramon Gomis de
Barbarà

Fotografia: Ramon Torrens

Impress per Indústries Gràfiques Gabriel Gibert, SA

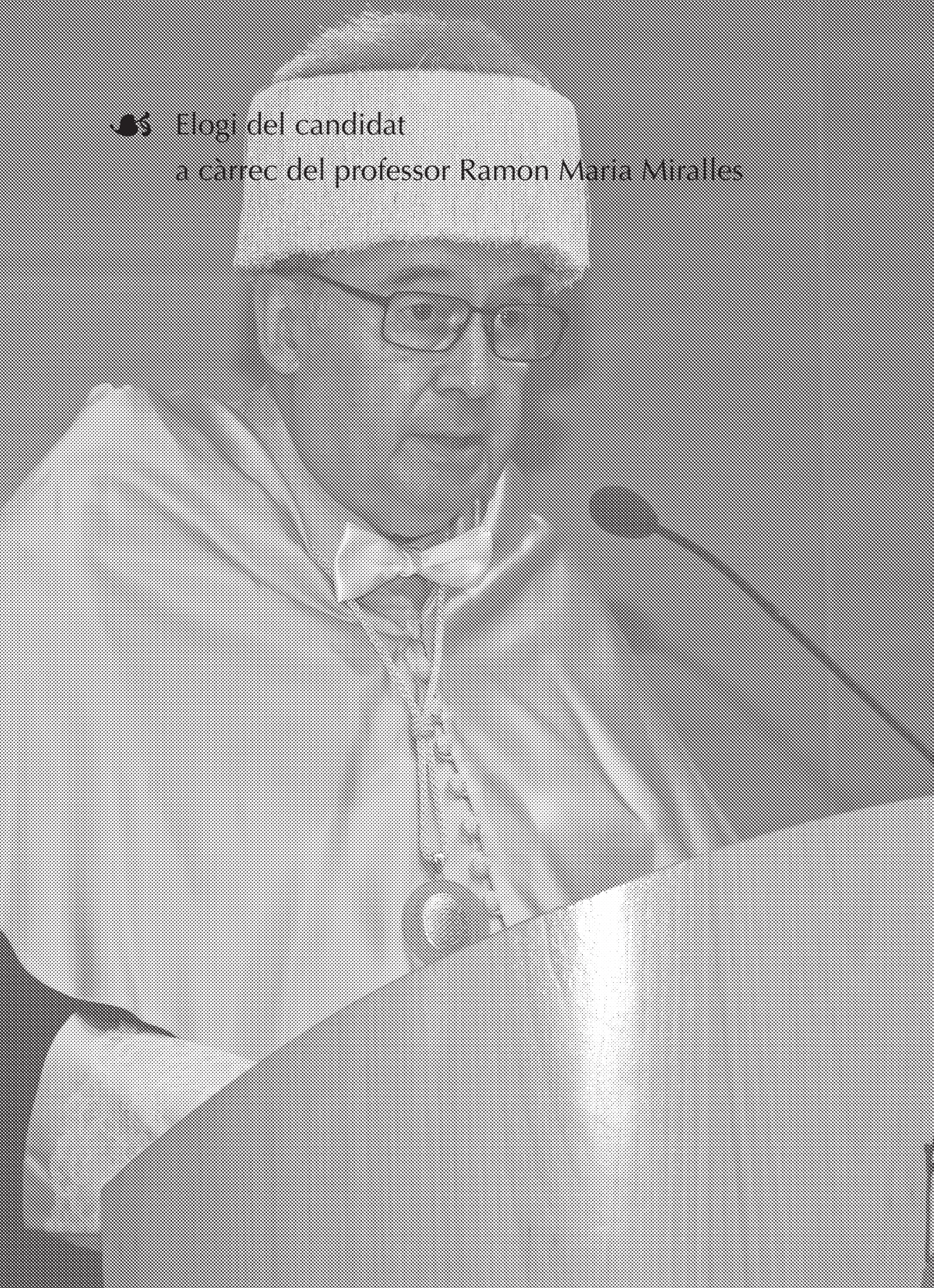
Índex

Elogi del candidat a càrrec del professor RAMON MARIA MIRALLES	7
Discurs d'investidura pronunciat pel professor RAMON GOMIS DE BARBARÀ	13
Paraules de benvinguda pronunciades pel doctor JOSEP ANTON FERRÉ VIDAL Rector Magfc. de la Universitat	21

Elogi del candidat

a càrrec del professor Ramon Maria Miralles

Rector Magnífic,
President del Consell Social,
Secretari general,
Benvolgut professor Ramon Gomis,
Il·lustres autoritats acadèmiques,

Amics de la comunitat universitària i tots el qui amb la vostra assistència honoreu aquest acte solemne,

La proposta del professor Joan Vendrell per incorporar a la nostra universitat el professor Gomis va aconseguir un ampli consens en el Departament de Medicina i Cirurgia. Com a director, per tant, em plau i m'honora fer-vos en la semblança.

El professor Gomis és catedràtic de Medicina de la Universitat de Barcelona, director de l'Institut d'Investigacions Biomèdiques August Pi i Sunyer i consultor sènior d'Endocrinologia de l'Hospital Clínic de Barcelona.

Es va educar a Reus, on va néixer el dia de Nadal de 1946. Els estudis de batxillerat els va cursar a l'Institut Gaudí de la ciutat i ja durant aquest període es va interessar per les ciències naturals, fins i tot va formar part d'un grup d'alumnes aplegats al voltant del naturalista Joan Ribas que els ensenyà microscòpia i a observar vegetals i animals des d'una lectura cel·lular.

Va estudiar Medicina a la Universitat de Barcelona, on més endavant va defensar la tesi doctoral (1982) sobre fisiopatologia de l'hiperinsulisme en la cirrosi en el marc de l'equip de recerca que liderava el professor Joan Rodés. La vinculació a la ciència biomèdica ha estat molt lligada a la figura d'aquest mestre, que va substituir més endavant com a director recerca de l'Hospital Clínic i de l'Institut d'Investigacions Biomèdiques August Pi Sunyer (IDIBAPS) (2004-17). Aquest centre és considerat l'institut biomèdic amb més producció científica de tot l'Estat espanyol i un dels més competitius a Europa.

El mateix any 1982, després de la lectura de la tesi doctoral, va marxar al Laboratori de Medicina Experimental de la Universitat Lliure de Brussel·les, dirigit pel professor Willy Malaisse. Va formar-se en biologia cel·lular aplicada a l'estudi de l'illot pancreàtic i, en concret, va identificar i estudiar

la funció d'un enzim, la transglutaminasa, a l'exocitosi de la insulina a la cèl·lula beta pancreàtica.

Format com a metge resident en endocrinologia i nutrició a l'Hospital Clínic de Barcelona, ha exercit com a metge endocrinòleg a l'Hospital de Bellvitge, a l'Hospital de Reus i a l'Hospital Clínic des de 1974 fins a l'actualitat. A més, en aquest darrer hospital fa de consultor sènior al Servei d'Endocrinologia i Nutrició. També ha dut a terme tasques de gestió com a cap de la Secció de Diabetis i com a cap del Servei d'Endocrinologia al Clínic.

Tota la seva activitat assistencial ha estat vinculada a la docent i ha impartit lliçons a la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona com a professor associat, professor titular i com a catedràtic del Departament de Medicina Interna. En concret, les lliçons de grau i de postgrau sempre han versat sobre la malaltia diabètica, l'obesitat i la nutrició, camps en què també ha orientat la major part de la seva recerca científica.

L'any 1984 va impulsar la creació del Laboratori de Diabetis i Obesitat, vinculat a l'inici a l'Hospital Clínic i més endavant a l'IDIBAPS. L'activitat d'aquest laboratori ha estat orientada a la recerca translacional, amb una gran preocupació per facilitar la integració de la recerca clínica amb la recerca més bàsica, i així potenciar l'aplicació de la biologia molecular i les ciències òmiques a la prevenció i curació de les malalties.

Entre les troballes més interessants impulsades pel laboratori que ha dirigit hi ha la funció del transportador de la glucosa (GLUT 2) en illots humans de malalts amb diabetis i sense, els estudis en rosegadors sobre l'activitat de l'enzim glicerofosfat deshidrogenasa mitocondrial i el seu paper en l'etiopatogènia de la diabetis tipus 2, l'aplicació del trasplantament d'illots pancreàtics al tractament de la diabetis tipus 1, tant en persones com en models animals experimentals, amb especial atenció al procés de revascularització i l'aplicació de les sals de tungstat sòdic al tractament de la diabetis *mellitus* i l'obesitat. En els darrers anys ha reorientat la recerca a trobar noves dianes terapèutiques per al tractament de la diabetis, amb la intenció de dissenyar medicaments per induir la replicació de la cèl·lula beta. Totes aquestes troballes —i altres de no citades— han estat publicades en revistes de ciència mèdica com *Lancet*, *New England Journal Medicine*, *Diabetes*, *Diabetologia*, *JAMA*, *Cell*, *Endocrinology*, *Journal Biological Chemistry*, entre altres. Un dels seus treballs ha estat citat en una editorial pel professor K Polonsky a *New England* com un dels cinquanta més rellevants en els darrers 200 anys de recerca i innovació en diabetis.

En total té més de 350 els articles publicats. També ha dirigit 30 tesis doctorals, dues de les quals amb premi extraordinari i dues tesis europees. Així mateix és avaluador de les publicacions següents: *Diabetologia*, *Diabetes*, *The Lancet*, *Journal of Hepatology*, *Endocrinology*, *British Pharmacology*, *American Journal of Physiology*, *Endocrine*, *Hormone and Metabolic Research*, *Revista Clínica Española*, *Medicina Clínica*.

Diferents universitats d'arreu i societats científiques l'han convidat a presentar resultats d'aquesta activitat científica entre les quals destaquen l'Associació Britànica de Diabetis i l'Associació Europea per a l'Estudi de la Diabetis.

En els darrers quinze anys ha compatibilitzat les activitats clíniques, docents i investigadores amb la gestió de la recerca tant en la coordinació de xarxes científiques, el Ciber de diabetis de l'Institut de Salut Carlos III com en la direcció de societats científiques, però molt especialment en la direcció de l'Institut de Recerca Biomèdica August Pi Sunyer (IDIBAPS).

També té quatre patents sobre obesitat, malaltia d'Alzheimer, hemostàsia i marcador epigenètic per a la diabetis.

Aquesta activitat científica ha estat reconeguda amb diferents distincions: el Premi Nacional de Recerca de Catalunya, la Medalla Narcís Monturiol a la recerca i a la innovació, la distinció com a membre de l'Acadèmia Europea, la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya i el nomenament de fill il·lustre de la ciutat de Reus.

Hi ha un aspecte de la seva trajectòria personal que voldria remarcar. Un lloc destacat en la seva activitat ha estat la literatura i el teatre. Ha escrit vuit obres de teatre, algunes d'elles estrenades al Teatre Lliure, al Teatre Romea de Barcelona i al Teatre Fortuny de Reus, entre altres. Les tres primeres obres estan ambientades al Camp de Tarragona, en estil de realisme crític. Ha escrit també prosa, viatges i biografies, com la biografia juvenil del poeta reusenc Gabriel Ferrater. Ha rebut el premi de la crítica Serra d'Or i el premi de narrativa de l'Enciclopèdia Catalana. A més, va ser un dels fundadors del grup de teatre independent La Tartana, de Reus, el 1968 i actualment presideix el Patronat del Teatre Lliure.

Ha tingut una estreta relació amb la Universitat Rovira i Virgili. Per exemple, hi ha col·laborat com a científic i com a gestor de la ciència biomèdica, ha desenvolupat xarxes de diabetis i metabolisme amb els professors Lluís Massana i Joan Vendrell, ha participat en el procés de jerarquització de l'Hospital de Sant Joan de Reus, amb ocasió del trasllat de l'antiga

delegació de la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona i també ha assessorat la Fundació de l'Institut d'Investigació Sanitària Pere Virgili en el recent procés de reorganització de la governança.

Rector Magnífic, en la mesura que m'ha estat possible he exposat la vida i obra del professor Ramon Gomis de Barberà. Crec, doncs, haver dit prou perquè amb la vostra autoritat li sigui atorgat el reconeixement dels seus mèrits. Per tant, Rector Magnífic, us demano que us digneu nomenar doctor honoris causa el professor Ramon Gomis de Barberà i incorporar-lo a la nostra universitat.

Discurs d'investidura

pronunciat pel professor Ramon Gomis de Barbarà

Rector Magnífic de la Universitat Rovira Virgili,
President del Consell Social, Secretari General,
Benvolgut Professor Ramon Ma Miralles,
Il·lustres autoritats acadèmiques
Amics de la comunitat universitària,

En primer lloc, vull expressar un gran agraïment per aquesta distinció que rebo de la Universitat Rovira i Virgili. És un reconeixement especial per a mi, no només per la vinculació que he tingut amb el professorat d'aquesta Universitat al llarg dels anys, sinó també pel fet d'haver nascut a Reus, on té la seu la Facultat de Medicina i haver passat la infantesa i part de la joventut en aquestes terres.

He d'expressar també l'agraïment al padrí, el professor Ramon M. Miralles, per la seva *laudatio*. I he de reconèixer que ha estat molt, i molt, generós en les seves paraules.

En aquest discurs d'investidura voldria començar per assenyalar que vaig iniciar l'exercici de la medicina en un ambulatori de Reus, on vaig aconseguir una posició interina com a metge de guàrdia. Foren només tres mesos però ens donaren els recursos necessàries per poder marxar amb la Rosa cap a la Universitat de Durham, al nord d'Anglaterra. Un temps que ens fou ben profitós.

Recordo que del primer dia d'exercici clínic en les esmentades urgències i davant les incògnites que em plantejaven les persones que patien una malaltia, sovint greu, em vaig adonar que el coneixement acadèmic adquirit era insuficient, però no ho era tant pel meu grau d'aplicació sinó perquè la medicina està i estava plena de grans incògnites pendent de donar-los una resposta. Fou ja en tornar d'Anglaterra, i en acabar el període de formació com a especialista a l'Hospital Clínic de Barcelona, que em vaig adonar que la recerca científica biomèdica era, i és, l'única eina possible per donar-nos aquesta resposta que ens permeti avançar en la prevenció i la curació de les malalties. I aquí vaig iniciar el camí. Aquells dies eren els darrers de la dictadura i aquesta visió sobre la recerca era compartida per altres metges que

treballàvem al mateix Hospital Clínic. Diria que tots nosaltres ho vam viure com un element més d'aquella revolta que es produïa en el món de la salut i ens duia a caminar cap a una medicina pública d'alta qualitat.

El meu camp d'especialitat era l'endocrinologia, però ben aviat vaig saber que si volia respondre alguna pregunta important en el camp de la medicina havia d'acotar el camp d'estudi i d'investigació, potser només en la diabetis. I és en aquest àmbit on he desenvolupat la major part de la recerca. Pel camí he col·laborat amb professors de la Universitat Rovira i Virgili interessats també en l'estudi de la diabetis i l'obesitat, els professors Lluís Masana i Joan Vendrell. I a ells també agraeixo l'oportunitat que em van donar de fer recerca plegats.

Sempre he cercat els referents tant en l'art com en la ciència. Tenir-los ens dóna una perspectiva i ens cura de la vanitat, la qual cosa és ben útil per seguir endavant. Fou quan ja estava interessat de ple en la recerca sobre la diabetis que vaig descobrir la figura d'August Pi i Sunyer i des d'aleshores ha estat un dels meus referents en medicina i ciència. Fou l'any 1922 quan es va descobrir la insulina i es va aplicar —per primer cop— a nens amb diabetis, que si ho haguessin iniciat aquest tractament haurien mort al cap de pocs mesos. Durant aquells dies un doctorant del professor August Pi i Sunyer, el doctor Rosend Carrasco Formiguera, feia una estada a Boston, on ben aviat es va adonar de la importància del descobriment i la hi va comunicar a Pi i Sunyer. Ell, immediatament, li va demanar que tornés cap a Barcelona i amb l'ajut d'altres investigadors de l'Institut de Fisiologia foren els primers a Europa que van preparar insulina per tractar nens malalts de diabetis. Aquest és un exemple clar de dues consideracions que em permeto fer en aquest discurs d'investidura. La primera, la importància de disposar a la mateixa universitat dels equips de recerca i les estructures que facin possible descobrir i innovar nous mètodes de diagnòstic i tractament. I la segona, fer una aposta decisiva per incorporar el millor talent a les nostres estructures hospitalàries i acadèmiques.

És amb aquesta visió que he intentat al llarg dels anys desenvolupar la carrera professional a la Universitat i a l'Hospital, on sempre he considerat prioritària la cerca del talent i del coneixement. Ho he intentat fer a través dels col·laboradors més directes però també quan he ocupat càrrecs i responsabilitats, fins ara com a director de l'Institut d'Investigacions Biomèdiques August Pi i Sunyer (IDIBAPS).

He d'insistir que la recerca de l'excel·lència és fonamental no sols per a nosaltres, els acadèmics, sinó també per al país. Si volem un futur millor per

a nosaltres i per a les noves generacions, hem de saber-nos exigir el màxim i fer el possible perquè en totes les activitats professionals tinguem la màxima exigència, actitud que no està ni ha d'estar renyida ni amb la medicina ni amb l'ensenyament per a tothom, amb la màxima atenció per als més desvalguts o aquells que poden haver tingut dificultats econòmiques i socials. Aquesta competència és obligada.

M'expresso així perquè estem en moments de crisi, no només econòmica sinó també intel·lectual, i sovint es confon la socialització de la cultura o la ciència amb la manca de rigor i d'excel·lència. Per això és aquí, a la universitat, on hem de pensar i hem de saber cercar els nous viarans de progrés que no cal que suposin més malbaratament i més patiments, ben al contrari. No serà ara, en aquest discurs, el lloc on es puguin albirar solucions, ni de bon tros. Però sí que voldria insistir en algunes consideracions.

Hi ha qui pot pensar que la recerca biomèdica no és per als metges, que són les carreres més bàsiques aquelles que donen els fonaments de la investigació biomèdica moderna. Pot semblar estrany però recentment se m'ha suggerit. Potser en una primera ullada, aquest company podria tenir raó, la formació mèdica dóna unes aptituds orientades a la pràctica clínica i ha de ser així perquè la Facultat de Medicina i l'especialitat als hospitals dóna la base acadèmica per a un ofici que comporta prevenir i curar les persones que pateixen malalties. I per això cal practicar els paradigmes establerts. Però en una segona visió, podem observar que són els mateixos metges i metgesses els qui van desenvolupar la biologia cel·lular humana, la genètica, la microbiologia i la immunologia. No obstant això, a finals del segle passat, el desenvolupament de la biologia molecular ha allunyat el metge del lideratge de molts programes de recerca en medicina. I més recentment l'aparició de les metodologies òmiques, o el desenvolupament de l'epigenètica, han fet encara més difícil la incorporació del metge al davant de la recerca biomèdica.

Davant de la reflexió anterior, he considerat —i considero— que no es pot progressar en la medicina sense una recerca mèdica amb metges. És cert que això ens exigeix alguns canvis. Un és apostar per la recerca transaccional, una manera diferent de veure la recerca en medicina. Es tractaria d'estimular els metges perquè assoleixin els coneixements fonamentals de ciències bàsiques, des de les matemàtiques o la física fins a la bioquímica o la biologia cel·lular, i aplegar sota uns programes comuns metges clínics amb aquesta formació i bàsics, amb l'objectiu de respondre plegats les pre-

gundes que sorgeixin en la nostra activitat clínica. No fer dels metges només uns aplicats de coneixements sinó protagonistes dels canvis, aquells que, de bracet amb altres ciències, s'impliquin del tot en la renovació, en el disseny de la medicina del futur. Podem pouar en totes les branques del coneixement, des d'aquells programes que volen millorar els sistemes d'atenció del malalt fins a aquells que volen evitar la malaltia, o que quan apareix no es conformen a fer un tractament pal·liatiu sinó que volen curar-la.

Quan un parla com avui, en una posició de privilegi, corre el risc d'esdevenir un bufanúvols, algú que només relata consideracions generals, esplèndides, però sense cap contacte amb la realitat. No voldria caure en el parany i sí que voldria apuntar tres iniciatives que poden ser-nos útils en un futur. La primera seria implementar la formació bàsica en biologia humana i, la més especialitzada, en medicina clínica. És allò que en altres indrets s'anomena MD/PhD i ha impulsat els grans lideratges de la medicina moderna. Aquesta formació podria fer-se durant els estudis de grau o postgrau, però seria rellevant que comportés no només la incorporació dels hospitals a aquesta formació sinó la de la mateixa universitat. La segona seria promoure la dedicació a la recerca dels metges clínics, alliberant-los de temps assistencial perquè poguessin dedicar-se plenament a la recerca, facilitant-los la mobilitat a altres centres i universitats per tal que milloressin les seves capacitats i competències. I la tercera seria donar suport a la medicina translacional a través dels instituts de recerca sanitària amb la participació obligada de centres assistencials i de la mateixa universitat, de manera que apleguessin sota un mateix paraigua investigadors bàsics i clínics amb aquella voluntat ja assenyalada de fer-se preguntes de rellevància clínica per contestar-les al laboratori, i també el camí invers, portar les respostes al més aviat possible a la pràctica clínica. En aquest sentit, en el nostre àmbit, l'Institut Pere Virgili, si té el suport necessari, pot ser molt bona eina per aconseguir l'objectiu esmentat.

Sempre he pensat —ho he dit abans— que la recerca ha de tenir com a objectiu l'excel·lència. I és molt possible que l'ús d'aquesta paraula generi alguns malentesos. La bibliometria ens ha estat útil per determinar la qualitat de la recerca, per mesurar-ne la recepció i, per tant, per avaluar l'impacte de la nostra activitat científica. Però podria esdevenir un miratge si no la situem en el seu context. En medicina, com en altres ciències, el més important no és l'impacte de la revista on es publiquen les descobertes sinó el valor de la descoberta. En definitiva, la nostra capacitat per modificar la

rutina establerta i trobar nous camps de coneixement, que en alguns casos tindrà una utilitat evident en la millora de la salut les persones. Quan he parlat de talent, d'innovació d'excel·lència, no només em referia a la que ens indica la bibliometria. Aquesta és una eina de valor, però només una eina. El valor en si es troba en la descoberta. Perquè no hi ha teoria que ens ajudi a descobrir el món, el descobriment és en nosaltres, en la capacitat d'interpretar-lo.

He assenyalat la importància de reclutar per a les nostres institucions acadèmiques el millor talent. Per fer-ho és necessari disposar d'institucions àgils, amb la capacitat d'adaptar-se als canvis que dia a dia es produeixen, allunyant-se de la burocràcia, aquell mal endèmic que causa perjudici al bon ensenyament, a la recerca i a la mateixa pràctica clínica. Són importants les parets i els sostres i ningú negarà que es pot fer música o teatre a la plaça, però totes les societats lluiten per disposar de bons teatres i auditoris, on els nostres músics i artistes puguin oferir el millor de la seva creativitat. Però molt més important que la caixa és el contingut, i com aquest contingut s'organitza. És cert que la jerarquització pot ser més eficient, però només ho serà si escolta, si té les portes obertes, si pregunta. Algunes de les nostres institucions estan ben anquilosades. El control de tota mena, des del polític fins al social, els fa perdre aquella llibertat que és del tot necessària, imprescindible. Cap país que tingui exèrcit posaria al davant del seu millor portaavions només un gestor, hi posaria el millor almirall. Sovint hospitals i centres de recerca són dirigits per professionals amb una trajectòria científica irrellevant. No vull qüestionar que una bona gestió no sigui necessària, però hem de saber què és el que gestionem, quines són les idees que volem desenvolupar, on volem anar, de què parlem.

Penso que hi ha molts exemples de canvi. Que les noves generacions, aquelles que han apostat per l'esforç, pel coneixement, per l'excel·lència, tinguin ben present que ens hem d'allunyar de la maleïda burocràcia. Sense oblidar que els canvis sempre són difícils, la tendència a l'immobilisme està molt ben arrelada, res canvia si no hi ha una força que ho mou. Només els canvis culturals són sòlids i exigeixen sovint més d'una generació. És a les universitats, als instituts de recerca, als hospitals on s'ha d'impulsar conjuntament un gran canvi en la medicina, en especial en la medicina clínica. Que no fos cas que ens trobem d'aquí uns anys amb un espai buit, on la decepció s'instal·li en els metges més joves i defugin de la docència i de la recerca. La medicina té procediments ben establerts i això és bo per

a una bona pràctica, però també és exigent en la seva pròpia autocrítica, a reconèixer els errors, a obrir nous paisatges per abolir la malaltia, per mantenir-nos en la salut.

He defugit parlar de les troballes científiques que puc haver aportat a la comunitat acadèmica. He volgut demostrar al llarg de quaranta anys que la diabetis és una malaltia de les cèl·lules que fabriquen insulina, la cèl·lula beta. Ha estat la meua visió i he procurat amb esforç i honestedat, i sobretot amb l'ajut de joves col·laboradors i altres col·legues, aportar coneixement a aquesta hipòtesi. Però tant o més important que aquest treball —i en el moment històric que em va tocar viure, sortint d'un període molt fosc— també m'ha interessat demostrar que el talent i una bona organització podrien ser importants per obrir noves finestres a la medicina. No puc estar-me d'assenyalar dues persones que m'han marcat el camí en el terreny científic. D'una banda, el professor Willy Malaisse, de la Universitat Lliure de Brussel·les, amb qui vaig compartir dos anys al seu laboratori de medicina experimental i vull agrair el seu mestratge. De l'altra, el professor Joan Rodés, home generós, proper, que em va ensenyar a mirar lluny des del dia a dia. Sense ell, res del que jo pugui haver aportat a la recerca en l'àmbit de l'Hospital Clínic, de la Universitat de Barcelona i de l'IDIBAPS hauria estat possible. El meus referents més importants han estat ells, sense cap mena de dubte, però n'hi ha molts d'altres. El meu gran agraïment a doctorands, tècnics, assistents i doctors que m'han donat suport als llarg dels anys i que han contribuït, com ningú, que el reconeixement que avui la URV m'atorga hagi estat possible.

Rector Magnífic, sóc molt conscient de l'honor d'aquest doctorat i del privilegi que per a mi representa ser membre de la Universitat Rovira i Virgili. Moltes gràcies.

Paraules de benvinguda

pronunciades pel Dr. Josep Anton Ferré Vidal

Rector Magfc. de la Universitat

Benvolgut Dr. Ramon Gomis,
Sr. President del Consell Social,
Sr. Secretari general de la URV,
Dr. Ramon Maria Miralles,
Senyores i senyors claustrals,
Rector Grau,
President de la Diputació de Tarragona,
Alcalde de Reus,
Distingides autoritats,
Membres de la comunitat universitària,
Senyores i senyors,

És tot un honor i un privilegi donar la benvinguda al nostre claustre al Dr. Ramon Gomis i ho faig amb molt de gust, tant a títol personal com en nom de tots els membres de la Universitat.

Com saben, l'acte d'investidura d'un doctor honoris causa és el de màxima solemnitat per a la comunitat universitària en el qual s'integren al nostre claustre persones que s'han distingit per la seva activitat en benefici de les arts, la cultura, les ciències o la societat en general. Per a aquest acte reservem també la litúrgia que ens evoca el paper cabdal que, des de fa segles, té la institució universitària en la societat, per al desenvolupament de la qual preserva i fa avançar el coneixement.

I és a partir d'aquest reconeixement que la Universitat també es defineix, ja que les persones que s'han integrat a la URV en un acte solemne com el d'avui expressen al món quins són els nostres referents d'acompliment acadèmic, artístic, cultural o en el servei a la societat. La seva incorporació al Claustre de la URV ens aporta, de la seva banda, honor i també reconeixement. És per això que, per orgull nostre, presideixen l'entrada a la Universitat.

El professor Miralles, en la seva *laudatio*, ha posat de manifest tots els mèrits que fan mereixedor el Dr. Gomis de la màxima distinció acadèmica que atorga la Universitat i que hem pogut apreciar en la *magistralis lectio* amb la qual ens ha obsequiat.

La distinció de doctor honoris causa vol sempre emfatitzar valors de la nostra universitat i en aquesta ocasió el Dr. Ramon Gomis simbolitza el nostre compromís com a institució.

Com saben, la Universitat Rovira i Virgili, en plena celebració dels primers 25 anys, va posar especial èmfasi, des de l'inici, en l'activitat investigadora, en la cerca de l'excel·lència com a base per a una bona docència i una sòlida transferència de coneixement a la societat. Crec que vam seguir el camí correcte i ara, amb el nou Pla estratègic de recerca i innovació que estem elaborant, volem enfortir-lo més, tenint en compte que les institucions d'educació superior han adquirit i han d'adquirir encara més responsabilitat social en un entorn on el coneixement esdevé determinant per al futur col·lectiu. Perquè tenint com a base l'excel·lència científica la universitat pot contribuir a fer front als reptes socials.

Com ha destacat el padrí, aquest és precisament el mestratge del professor Gomis, pel qual esdevé un referent de la nostra tasca com a universitat. Amb la seva excel·lència ha fet avançar la ciència i ha contribuït a difondre el coneixement, en aquest cas en l'àmbit de la medicina i en especialitats com la diabetis i l'obesitat. Catedràtic d'Endocrinologia de la Universitat de Barcelona, ha publicat més de 300 articles en revistes amb alt impacte científic internacional. Una excel·lent contribució científica complementada amb la direcció d'institucions d'alt prestigi com la Unitat de Recerca de l'Hospital Clínic o l'Institut d'Investigacions Biomèdiques August Pi i Sunyer (IDIBAPS), als quals ha dedicat i dedica bona part del seva tasca professional. Un treball que ha realitzat transmetent també el coneixement a través de la formació de nous metges i metgesses, ja que ha publicat nombrosos llibres per a estudiants de medicina i ha dirigit fins a 26 tesis doctorals.

Aquestes dades mostren com ha contribuït a la generació de coneixement i a la transmissió, de manera que ha enfortit totes les missions que tenim com a Universitat i especialment en el camp de la medicina. Com els deia, un referent del nostre compromís com a institució.

D'altra banda, el padrí, el professor Miralles, també ha posat de manifest una altra dimensió de la trajectòria personal del Dr. Gomis més enllà de la de científic i universitari. Em refereixo a la seva activitat en el camp de la literatura i del teatre, en què ha publicat nombroses obres de diversos estils literaris, ha impulsat activitats culturals i ha dirigit projectes teatrals, entre altres.

Una contribució en el camp de la cultura molt destacada, que també cal posar en relleu i s'uneix a l'aportació en el camp de la ciència. És precisament així com ho destaca la *Gran Enciclopèdia Catalana*, que encapçala l'entrada de Ramon Gomis definint-lo com a "metge endocrinòleg, dramaturg i escriptor".

Però, si em permeten, encara voldria destacar una tercera dimensió del Dr. Gomis, que entenc que queda reflectida d'una manera més transversal en les altres dues, la científica i la cultural. Em refereixo a la seva condició de reusenc, que l'ha acompanyat sempre en la seva trajectòria professional i personal, i l'ha integrat a la ciència, per exemple, implicant-se en projectes de la nostra universitat i de la Facultat de Medicina o de l'hospital universitari Sant Joan de Reus. Però també en el camp de la cultura, amb l'impuls de projectes culturals a la seva ciutat natal, de la qual és fill il·lustre, o amb la descripció literària les ciutats i comarques del Camp de Tarragona. Crec que per tot això també li hem d'estar molt agraïts.

Així, el que simbolitza aquest acte d'investidura del Dr. Ramon Gomis com a doctor honoris causa és, en definitiva, el nostre compromís amb la societat, és a dir, el nostre compromís amb la millora del benestar de les persones, amb el progrés econòmic, social i cultural i amb la dinamització de les ciutats i els territoris. Per tant, celebrem l'entrada al nostre claustre d'un referent no només del que som com a universitat sinó del que volem ser.

Avui, Dr. Ramon Gomis de Barbarà, amb el màxim reconeixement dels vostres mèrits, adquiriu el compromís de ser ambaixador de la Universitat Rovira i Virgili, que de ben segur realitzareu amb afecte.

Gràcies per haver acceptat la nostra distinció, que més que honorar la vostra persona ens honora a nosaltres mateixos; la vostra incorporació al Claustre prestigia la Universitat Rovira i Virgili i ens obliga a treballar per ser dignes d'aquest prestigi.

Rebeu l'enhorabona més cordial, en nom propi i en el de tota la comunitat universitària, que des d'avui és també la vostra.

Moltes gràcies.

